

13de JAARGANG, NR. 249
21 DECEMBER 2015

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Rosenberg Trio, Benjamin Herman & Robin Nolan Trio, Alfredo, Spinifex, Playstation, Neil vd Drift, Vera Marijt, Carmen Gomes, Arno Haas e.a.

14 JAZZ OP DE PLANKEN

Joseph Bowie, Jasper Blom, De Gooische Compagnie e.a.

EN VERDER:

19 Top 10 2015 Jazzcenter Den Haag

20 Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

JAZZFLITS 250

staat **12 JANUARI 2016** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

35 jaar Fra Fra Sound gevierd

In het Bijlmer Parktheater in Amsterdam is 13 december met een jubileumconcert het 35-jarig bestaan van Fra Fra Sound gevierd. Speciale gast was de Amerikaanse steelpanspeler Andy Narell. Fra Fra Sound werd in 1980 in de Bijlmer opgericht door onder anderen Vincent Henar (bassist en muzikaal leider). Fra Fra Sound vermengt jazz, Afrikaanse ritmes, dansmuziek uit het Caribisch gebied en Surinaamse Kaseko en brengt een breed scala aan melodieën, grooves en thema's uit verschillende culturen in een jazzsetting samen.

Alle geluidsopnamen Coltrane's 'Love Supreme'-sessie op cd uit

Vijftig jaar na de release van 'A Love Supreme' is een nieuwe versie van het klassieke album van saxofonist John Coltrane verschenen. Op de drie cd's van 'A Love Supreme - The Complete Masters' is alles te vinden dat op 9 december 1964 in de studio van Rudy van Gelder op band werd vastgelegd. Niet eerder uitgebrachte mono-opnamen, foute starts, overdubs etc. Ook is op de cd's gedocumenteerd hoe Coltrane op 10 december met zijn kwartet (Elvin Jones, drums; Jimmy Garrison, bas en McCoy Tyner, piano) naar de studio terugging om samen met saxofonist Archie Shepp en bassist Art Davis het openingsdeel van de suite nogmaals op te nemen.

De medewerkers van Jazzflits wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 2016.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

TINEKE POSTMA ONTVANGT BOY EDGAR PRIJS

Tijdens een door haar zelf samengestelde muzikale avond ontving saxofoniste Tineke Postma op 9 december de Boy Edgar Prijs 2015. Een uitgebreid verslag van deze avond in het Bimhuis (Amsterdam) staat op pag. 14. (Foto: Joke Schot)

NIEUWS

Vijay Iyer. (Foto: Barbara Rigon)

'Vijay Iyer Trio maakt beste jazz-cd van 2015'

De critici van de Der Preis der deutschen Schallplattenkritik e.V. hebben de cd 'Break Stuff' van het Vijay Iyer Trio tot beste cd van 2015 gekozen. "Filigrane Verástelung und Powerplay, Hochgeschwindigkeit und Langsamkeit, Harmonieseligkeit und Dissonanz: Aus gegensätzlichen Elementen gestaltet das Vijay Iyer Trio intensive Kompositionen, die aus der Geschichte des Jazz wie der europäischen Konzertmusik schöpfen", aldus de jury. "Das Album steht für eine Tendenz, mit zeitgenössischem Jazz aus der Heimstätte der Clubs auszubrechen und sich in Museen und Konzertsälen zu etablieren."

Jazzpianist Carel Heinsius verkozen tot 'stationspianist 2015'

Carel Heinsius is zondag 13 december gekozen tot 'stationspianist 2015'. In het treinstation van Utrecht wist hij van alle kandidaten de meeste passanten tot staan te brengen. Dat deed hij met een uitgekiend boogie woogie-repertoire. Heinsius (79) is in jazzkringen geen onbekende. Zo won hij met zijn trio in 1958 het Loosdrecht Jazz Festival en maakte hij in 1985 met de Carel Heinsius Band de jazzrockplaat 'Jazz On The Rock'. De verkiezing van 'stationspianist van het jaar' werd - met een knipoog - georganiseerd door het televisieprogramma Podium van de NTR.

NOMINATIES GRAMMY AWARDS 2016 BEKEND

In de categorie jazz zijn onder anderen zangeres **Karrin Allyson**, gitarist **John Scofield** en het **Gil Evans Project** voor diverse Grammy Awards 2016 genomineerd. De Awards worden jaarlijks uitgereikt door de Amerikaanse platenindustrie. De winnaars worden 15 februari 2016 in het Staples Center in Los Angeles bekendgemaakt.

Een overzicht van de nominaties in de diverse categorieën jazz:

Best Improvised Jazz Solo

Giant steps, **Joey Alexander**

Track from: My Favorite Things (Motema Music)

Cherokee, **Christian McBride**

Track from: Live At The Village Vanguard (Mack Avenue)

Arbiters of evolution, **Donny McCaslin**

Track from: The Thompson Fields (Maria Schneider Orchestra) (ArtistShare)

Friend or foe, **Joshua Redman**

Track from: The Bad Plus Joshua Redman (Nonesuch)

Past present, **John Scofield**

Track from: Past Present (Impulse!)

Best Jazz Vocal Album

Many A New Day; Sings **Rodgers & Hammerstein**

Karrin Allyson (Motema Music)

Find A Heart

Denise Donatelli (Savant Records)

Flirting With Disaster

Lorraine Feather (Jazzed Media)

Jamison

Jamison Ross (Concord Jazz)

For One To Love

Cécile McLorin Salvant (Mack Avenue Records)

Best Jazz Instrumental Album

My Favorite Things

Joey Alexander (Motema Music)

Breathless

Terence Blanchard Featuring The E-Collective (Blue Note)

Covered: Recorded Live At Capitol Studios

Robert Glasper & The Robert Glasper Trio (Blue Note)

Beautiful Life

Jimmy Greene (Mack Avenue Records)

Past Present

John Scofield (Impulse!)

Best Large Jazz Ensemble Album

Lines Of Color

Gil Evans Project (Blue Note/ArtistShare)

Köln

Marshall Gilkes & WDR Big Band (Alternate Side Records)

Cuba: The Conversation Continues

Arturo O'Farrill & The Afro Latin Jazz Orchestra (Motema)

The Thompson Fields

Maria Schneider Orchestra (ArtistShare)

Home Suite Home

Patrick Williams (BFM Jazz)

Best Latin Jazz Album

Made In Brazil

Eliane Elias (Concord Jazz)

Impromptu

The Rodriguez Brothers (Criss Cross)

Suite Caminos

Gonzalo Rubalcaba (5Passion)

Intercambio

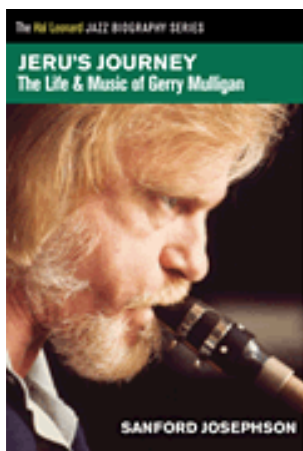
Wayne Wallace Latin Jazz Quintet (Patois Records)

Identities Are Changeable

Miguel Zenón (Miel Music)

JAZZ OP PAPIER

MULLIGAN: BESPELER VAN MELODIEËN

Sanford Josephson.
Jeru's journey :
the life & music of Gerry Mulligan.

Milwaukee, WI :

Hal Leonard Books, 2015.

[16], 213 pag.

ISBN 978-1-4803-6024-2 pbk.

Prijs 23 euro

Als het woord bestond zou ik Gerry Mulligan een 'melodist' willen noemen. Of hij nu zijn baritonsax bespeelt of noten opschrijft, hij houdt de melodie in de gaten. Melodie: 'opvolging van muzikale tonen in een afgeronde orde en logische ontwikkeling', dat is de eerste van de vijf omschrijvingen die de Dikke Van Dale ervan geeft. En Mulligan was er zeer behendig in: het indikken van uitgezette lijnen, het wijzigen van de tempo's, de maatsoorten en de instrumentatie, en bijvoorbeeld bij filmmuziek het vinden van de juiste sfeer.

In 1977 kreeg hij het verzoek de muziek te maken bij de film 'La Menace', een thriller van de Franse regisseur Alain Corneau. Thuis kreeg Mulligan een versie van het scenario toegestuurd, er volgde een gesprek waarin Corneau het verloop van de film uiteenzette. Onderwijl zat Mulligan al notities te maken van de muziek die hij in zijn hoofd had, niet in woorden, maar in muzieknoten. Binnen een maand had hij zijn ideeën uitgewerkt, musici bijeengetrommeld en de muziek vastgelegd. Soundtrack en film werden naast elkaar gelegd en wat bleek: geluid en beeld liepen precies met elkaar in de pas, op een fractie van een seconde nauwkeurig. Mulligan zag de film toen pas voor de eerste keer! Later, toen er met het oog op buitenlandse distributie wijzigingen aangebracht werden in de montage, maakten ze van de muziek een puinhoop. In 1982 werd de muziek in zijn oorspronkelijke vorm alsnog op de plaat gezet.

Het voorval wordt beschreven in een nieuw boek over Mulligan aan de hand van interviews met diens laatste echtgenote Franca. Zij is een van de velen met wie de schrijver, Sanford Josephson, de laatste twee jaar contact had. Mulligan zelf komt sprekend ruim aan bod door uitspraken, geplukt uit een mondelinge autobiografie, door Ken Poston vastgelegd voor het Los Angeles Jazz Institute. Voeg daarbij artikelen en verspreide hoofdstukken en het wordt duidelijk dat de schrijver zich vooral bezighield met het vergaren van het materiaal en het schrijven van de verbindende teksten. Hij deed dat verdienstelijk en maakte er een goed leesbaar verhaal van, maar we stuiten nogal eens op citaten die elkaar bevestigen en geen nieuwe gezichtspunten opleveren.

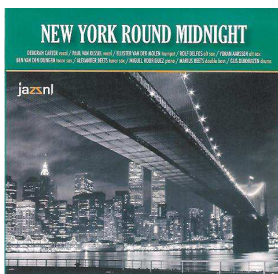
Mulligans jeugd komt er bekaaid van af. Zo blijven we met de vraag zitten hoe een zestienjarige, zonder noemenswaardige scholing, het klaarspeelt arrangementen voor een bigband te schrijven. We vliegen door de jaren veertig heen en voor Mulligans aandeel in de bands van Georgie Auld, Kai Winding, George Wallington, Brew Moore en Chubby Jackson is geen plaats. Voor de schrijver begint het eigenlijke werk pas bij het nonet van Miles Davis en het beroemde kwartet met Chet Baker. Aan het slot volgen nog een paar hoofdstukken over andere baritonsaxofonisten, Mulligans mening over collega's en na diens overlijden in 1996 de donatie van zijn instrument en andere documenten aan de Library of Congress. De discografie mag die naam niet hebben: het is een lijst van titels met alleen het label, gerangschikt op het jaar van uitgave, ook als het een heruitgave is van eerder genoemde opnamen.

Het boek is het vierde in de nieuwe reeks biografieën en volgt dezelfde lijn die al ingezet was door het deel over Cannonball Adderley (zie daarvoor JF, nr. 199, 27/5/2013). Na twee eerdere uitgaven over Mulligan – Raymond Horricks met een werkje uit 1986 in de Britse reeks van Apollo (in 2003 aangevuld) en Jerome Klinkowitz in 1991 met een goedbedoeld, maar onleesbaar geworden boek door een eindeloze reeks muziekrapportages – is het boek van Josephson een welkome aanvulling, maar een definitieve biografie laat helaas nog op zich wachten.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

NEW YORK ROUND MIDNIGHT A Night At The Club Maxanter Records

Bezetting:

Deborah J. Carter, Paul van Kessel (voc),
Ellister van der Molen (tp),
Rolf Delfos, Yoran Aarssen (as),
Ben van den Dungen, Alexander Beets (ts),
Miguel Rodriguez (p),
Marius Beets (b),
Gijs Dijkhuizen (d).

'Round Midnight' is de befaamde Thelonious Monk-compositie waarmee de cd 'A Night At The Club' opent, of beter gezegd waarmee de gelijknamige theaterproductie opent. De Nederlandse jazzmusici hebben gemerkt dat van alleen toeren langs de bekende jazzpodia de schoorsteen niet kan roken en niet zelden met succes worden nu theaterproducties gemaakt voor een ander publiek in een andere setting. New York Round Midnight (sic, zonder aanhalingstekens) is zo'n succesvolle productie die de theaterbezoeker meeneemt op een reis door het New York van de jaren vijftig en zestig en daarbij van jazzclub naar speak-easy gaat. Oorspronkelijk gepland tot midden 2015 is de tour inmiddels verlengd tot diep in 2016. Tot zo ver het succesverhaal. Nu is de cd met de muziek van deze productie uitgekomen. Waar de theatershow zo sterk in is, namelijk je het gevoel geven dat je erbij was, komt dit niet goed tot zijn recht op de cd. In de voorstelling praat Koen Schouten de muziek aan elkaar zodat je bij wijze van spreken begrijpt of je in de Three Deuces of Birdland bent beland. Op de cd is zijn bijdrage verdwenen. Op zich begrijpelijk, want bij herhaaldelijk terugluisteren van gesproken woord kan dat gaan irriteren, maar wellicht was het nuttig geweest om zijn verhaal in de hoestekst op te nemen. De muziek hangt nu als los zand aan elkaar.

‘ De cd van deze topgroep mist een luisterconcept ’

Wat te denken van nummers als 'Desafinado' of 'Alexander's ragtime band' na Mingus' 'Better git it in your soul'. Zonder verbindende tekst heeft dat echt niets met elkaar te maken. Zo is er ook een medley opgenomen met bebopnummers, maar nergens staat hoe die nummers heten. Misschien geen probleem voor de gemiddelde theaterbezoeker maar wel voor jazzliefhebbers. Erger nog is dat dit een verzameling niet uitgediepte thema's is. Ellister van der Molen begint prachtig een Kenny Dorham-achtige ballad te spelen, maar nog voordat je de punt van je stoel hebt bereikt is het al afgelopen. Is dit dus een slechte cd? Nou, helemaal niet. Wie los zand geen probleem vindt hoort dat er geweldig wordt gemusiceerd. De band is echt fantastisch en geen moment heb je het gevoel dat die bekende nummers al duizend keer net zo goed of beter zijn gespeeld. Integendeel, de muziek klinkt fris alsof de bebop zojuist ontdekt is. Zonder uitzondering is iedereen een feest om naar te luisteren. Wat een geweldig idee zou het zijn om deze topgroep eens vast te leggen op een cd met een echt luisterconcept.

Tom Beetz

Bekijk hier een nummer uit de theatershow:
<https://www.youtube.com/watch?v=q5FKrww3Vr4>

OVERZICHT GERECENSEERDE PLATEN EN BOEKEN

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald boek of een bepaald album? Raadpleeg dan onze **index van besproken boeken en platen**. De index geeft een overzicht van de boeken en platen die in de nummers 69 tot en met heden in Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de auteur c.q. de uitvoerende artiesten. U vindt de index rechtsonder op onze website. Als u de overzichten nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl>. De nummers 69 (januari 2007) en verder zijn op de Jazzflits-website in het archief te vinden.

THE ROSENBERG TRIO
feat. Mozes en Johnny Rosenberg
La Familia
Coast Company

Bezetting:

Stochelo, Nous'che & Mozes Rosenberg (g),
 Johnny Rosenberg (g, voc),
 Nonnie Rosenberg (b).

JAZZ OP DE PLAAT

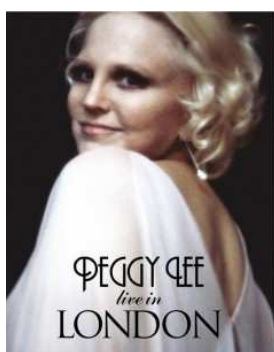
Het Rosenberg Trio heeft samen met twee familieleden een cd opgenomen met als toepasselijke titel 'La Familia'. Stochelo (g), Nous'che (g) en Nonnie (b) zijn al decennia als trio actief en dus inmiddels door de wol geveerd. Ook Johnny en Mozes kennen de klappen van de zweep. Stochelo en Mozes maakten tien jaar geleden als eens een trio-cd met Sani van Mullem op bas, maar op 'La Familia' staan ze samen met nog drie familieleden op de plaat. Johnny Rosenberg zingt standards als 'Dance in the old fashioned way' (met een klein trillertje) en 'I've got rhythm'. In de medley 'Buona sera' en 'Oh Marie' neigt hij niet naar de ruige jump-jazz van Louis Prima, maar hangt hij – om bij een vergelijking uit de jaren vijftig te blijven – meer tegen zanger Pat Boone aan. Nu zou je Michael Bublé als voorbeeld nemen. Maar dan de gitaristen! De twee solisten, Stochelo en Mozes, ontlopen elkaar niets. Ze zijn te onderscheiden doordat Stochelo's gitaar zoals altijd wat scherper is afgesteld. Mozes heeft een vol, warm en rond geluid. Hij krijgt meestal de eerste solo. Gitaarschoonheid is te horen in 'Poinciana' en 'Smile'. De gitaristen vervullen ook een hoofdrol in 'Speak softly love', het thema van de film The Godfather. In 'So what' laten ze horen hoe je zestiende noten speelt. Het thema wordt rustig gehouden, maar je voelt de spanning al van wat komen gaat: razend-snel spelen. Uiteraard wordt het gelijk spel. In 'Blues for Barney' worden eerst unisono de benodigde loopjes gespeeld, waarna ze dit beiden nog eens individueel laten horen. Ze sluiten de cd af met de Luiz Bonfá-klassieker 'Manha de carnaval', een stuk met vijf minuten prachtig zingende gitaren. Gipsy jazz die er niet om liegt. Draait u dus vooral de hele cd!

Hessel Fluitman

Stochelo en Mozes Rosenberg live in concert met Romane en Richard Galliano:

<https://www.youtube.com/watch?v=-7iAsfGYi0Q>

PEGGY LEE
Live In London
Universal

'Live In London', een box met drie cd's en een dvd van zangeres Peggy Lee, zou eigenlijk dit jaar door producer Ken Barnes als 'Peggy Lee In London' worden uitgebracht, maar zijn dood afgelopen augustus leek roet in het eten te gooien. Min of meer onverwacht is de box er nu toch. Die bevat onder meer de muziek van de in Londen opgenomen studio-elpee 'Peggy' (in 1977 uitgebracht bij Polydor). Vervolgens stukken uit twee concerten die ze 13 maart 1977 in de Britse hoofdstad gaf. Deze werden indertijd door Polydor uitgebracht onder de naam 'Peggy Lee Live In London' (en later ook op Decca). De drie cd's worden vol gemaakt met een opname van een derde concert dat Peggy Lee een week later gaf. Dit concert is in ieder geval in Engeland vijf keer op plaat uitgebracht door Castle Communications en Castle Pulse. De cd's bevatten dus niets nieuws. De dvd bevat de BBC-show 'Peggy Lee Entertains' uit 1981. Bij elkaar 45 minuten beeld. Miss Lee is in 1977 met haar 56 jaar niet meer wat ze was in haar grote tijd: de jaren dertig tot en met vijftig. Het frisse is er van af. Zelfs in de studio-opname is ze niet meer toonvast. Volgens het boekje in de box had ze last van een jet-lag. Maar op de live-opname van 13 maart 1977 laat ze toch ook steken vallen. Peggy Lee had in 1977 al lang als zangeres gestopt moeten zijn, laat staan in 1981...

Hessel Fluitman

Peggy Lee in haar glorie tijd:

<https://www.youtube.com/watch?v=38iGvkH5Td4>

ALFREDO**Midnight Prayer****Solidude Records**[\(http://www.soliduderecords.com/\)](http://www.soliduderecords.com/)**Bezetting:**

Astrid Greve (voc),
 Marijke Hellemans (g),
 Robbe Kieckens (perc),
 Kris Auman (b),
 Bart Vervaeck (pedaalsteel),
 Viktor Perdieu (sax).

**BENJAMIN HERMAN
 AND THE ROBIN NOLAN TRIO
 Swing De Paris**
Dox (voorlopig alleen digitaal)**Bezetting:**

Benjamin Herman (as),
 Robin Nolan, Kevin Nolan (g),
 Arnoud van den Berg (b)
 +Wouter Hamel (voc).

JAZZ OP DE PLAAT

In de zomer van 2014 kwam de Belgische gipsy- en swinggitarist, zanger en componist Sam Coenegrachts bij een noodlottig ongeval om het leven. Hij was pas 31. Coenegrachts viel van een klif in Noorwegen. Hij liet een vrouw en een jong kind na. Samen met zangeres Astrid Greve, gitariste Marijke Hellemans, percussionist Robbe Kieckens, pedaalsteelgitarist Bart Vervaeck en saxofonist Viktor Perdieu brengt contrabassist Kris Auman, Sams grote liefde, een eerbetoon aan de talentvolle musicus. De band noemt zich Alfredo. Op haar eerste cd 'Midnight Prayer' staan zes niet eerder uitgebrachte composities van Coenegrachts en twee nummers van de groep zelf. Stuk voor stuk ingetogen en melancholieke liedjes waaruit een grote liefde voor het pure in het leven spreekt. Je kunt goed horen dat de groep niet alleen geïnspireerd is door Coenegrachts, maar ook door de Zweedse jazzpianist Bobo Stenson en volksmuziek uit Scandinavië en de Balkan. De sfeer is eerder die van wereldmuziek dan van jazz, maar de vocale bijdragen van Greve zijn wel doorsemd van jazzgevoel.

Verder zijn er sporen van blues en Americana te horen en klinkt er Afrikaanse percussie. De musici waren allen goede vrienden van Coenegrachts. Op de cd wordt vooral diens leven gevierd. 'Midnight Prayer' is geen sombere plaat geworden; wel een weemoedig en liefdevol eerbetoon aan een componist die nog een grote bijdrage had kunnen leveren aan de Belgische jazztraditie. Als gitarist hield hij de herinnering aan Django Reinhardt levend; zijn partner en kameraden koesteren Sam Coenegrachts teksten en melodieën op een intiem, dromerig en soms ontroerend mooi album.

Hans Invernizzi

Kris Auman, Sam Coenegrachts en Stijn Bettens live:
https://www.youtube.com/watch?v=xC6dm5CPm_E

Altsaxofonist Benjamin Herman heeft het maar druk. In zijn column in het Jazzbulletin (het blad van het Nederlands Jazz Archief) spreekt hij van 'bekstress' en hoe moeilijk het voor hem is om niks te doen. Dat doet hij dan ook niet, gelet op zijn bijdragen aan de nieuwe cd van zangeres Kim Hoorweg, een ep met zijn band New Cool Collective en 'Swing De Paris', een ep met het Robin Nolan Trio. Dat zal hij allemaal dit voorjaar en deze zomer gedaan hebben. Verrassend genoeg wilde Benjamin Herman al jaren met het Robin Nolan Trio. De stijlen lopen namelijk nogal wat uit elkaar. Gipsy jazz versus funky pop-jazz (New Cool Collective) en hedendaagse kwartet/trio-jazz. Benjamin zelf speelt hier bijna obligaats op de tel. Zoals het bij deze muziek hoort, maar wat je helemaal niet van hem bent gewend. 'Swing De Paris' bracht Herman en Nolan dit voorjaar samen. Ze kozen een paar Django Reinhardt-nummers waarin klarinet werd gespeeld, zoals 'Swing de Paris' en 'Swing 48'. Met Wouter Hamel als zanger werd ook nog een nieuwe compositie opgenomen: 'Legendary'. Hamel swingt en interpreteert hier weer eens lekker ouderwets. Benjamin Herman trekt ook even lekker aan de noten, totdat het trio erbij komt. 'Count Robbo' wordt als een calypso gebracht. Sidney Bechets 'Petit fleur', de afronding van deze cd, begint als de hit van de Chris Barber Jazz Band met Monty Sunshine op klarinet. Maar al snel zingt de altsaxofonist op zijn eigen wijze verder.

Hessel Fluitman

Bekijk deze combinatie in 'Swing 48':
https://www.youtube.com/watch?v=wG_1Yc8Za6U

SPINIFEX
2005 - 2015
TryTone

10 jaar Spinifex; een video:
<http://bit.ly/1O0fWI4>

JAZZ OP DE PLAAT

De Australische grassoort Spinifex kent vele verschillende gebruiksmogelijkheden en heeft een uitgebreide wortelstructuur. De perfecte naam dus voor een band die in tien jaar tijd een aantal verschijningsvormen heeft doorgemaakt en allerlei muziekgenres en -culturen tot de inspiratiebronnen rekent. De 5-cd -set '2005-2015', uitgegeven vanwege het tienjarig bestaan, maakt dat bijzonder duidelijk. Wie de muziek van de eerste (in 2008 uitgegeven) cd van de groep, '**Triodia**', puur vergelijkt met de huidige vaste kwintetbezetting, zal verbaasd staan dat het ensemble dezelfde naam draagt. Uit het eerste nonet zijn alleen trompettist Gijs Levelt en rietblazer Tobias Klein overgebleven. Wie hun muzikale CV bekijkt, ziet daarop muzikale associaties met Indiase muziek, klezmer, Balkan-folklore, maar ook (vrije) improvisatiemuziek. Het komt allemaal samen in de muziek van Spinifex, met een flinke scheut zware rock in de mix, zoals moge blijken uit de twee cd's van het kwintet in deze verzameling, het eerder uitgegeven '**Hipsters Gone Ballistic**' en het nieuwe '**Veiled**'. Op deze twee platen zijn alle invloeden compact samengebond in een balans tussen (ritmische) complexiteit en rauwe directheid. Gitarist Jasper Stadhouders is daarin een meester. Hij is een virtuoos op zijn instrument, maar zou niet misstaan in welke (indie-) rockband dan ook. Het superstrakke drumwerk van Philipp Moser laat horen dat hij zijn chops heeft opgebouwd en aangescherpt in de heavy metal.

‘ Een band met een aantal verschijningsvormen ’

Samen met Onno Govaert drijft hij de grote bezetting aan die op de vijfde cd, '**Spinifex Maximus**', van de plaat af spat. De 12-koppige bigband, die in veel opzichten een vervolg is van het experimentele 'bigtet' Tetzetpi, werd door de groep speciaal voor het tienjarig bestaan samengesteld. In de line-up treffen we geestverwanten uit de VS, zoals baritonsaxofonist Josh Stinton en trombonist Jeb Bishop en uit Europa, zoals trompettist Bart Maris en tubaïst Pascal Rousseau. De laatste maakte deel uit van de Spinifex Tuba Band, een project uit 2014 dat onder meer de invloed liet horen van het werk van Henry Threadgill. Jammer genoeg is er niet een volledige cd gewijd aan deze band en moeten we het doen met twee tracks op '**Spinifex Live**', het middenstuk van de collectie. Naast de Spinifex Tuba Band horen we op deze plaat Spinifex Indian Spin, een fascinerende, gedreven samenwerking met een drietal Indiase meesters, violist Dr. Mysore Manjunath en de percussionisten BC Manjunath en Pramath Kiran. De laatste twee tracks op deze cd zijn gewijd aan Spinifex Bollycore, waarvoor de Indiase zangeres Pryia Purushothaman zich bij het basiskwintet voegde. Ik noem de compilatieplaat het 'middenstuk' omdat hier de link wordt gelegd tussen de verschillende verschijningsvormen van Spinifex en de interne muzikale logica helder wordt. De Indiase invalshoek (aanvankelijk voor een belangrijk deel ingebracht door medeoprichter en fluitist Ned McGowan) brengt de ritmische complexiteit die we terug horen op de twee kwintetalbums. De Threadgill-invloed in de Tuba Band biedt weer andere vormen van ritmiek waar het vijftal zijn voordeel mee kan doen. En de soulvolle zang van Pryia Purushothaman (die we ook op 'Veiled' weer horen) en de sappige melodieën die Tobias Klein uit zijn compositiekoker kan toveren zorgen voor de nodige toegankelijkheid. Een aardige vergelijking biedt zijn stuk 'Vibrate in sympathy'. Dat is namelijk ook [...vervolg op de volgende pagina](#)

JAZZ OP DE PLAAT

het titelnummer van de trio-cd die Klein, bassist Gonçalo Almeida (ook een van de vijf musketiers van Spinifex) en drummer Martin van Duynhoven onlangs lieten verschijnen. In die versie klinkt de muziek als het Ornette Coleman Trio met David Izenzon en Charles Moffett, terwijl Spinifex er nu een Prime Time-draai aan geeft.

Herman te Loo

Afgaand op zijn muziek houdt drummer, bandleider en componist Neil van der Drift van ruimte. Zijn composities op het album 'New Old City' zijn ruimtelijk, met een sfeer die filmisch aandoet door een sterk verhalend karakter. Mooie melodieën die je meenemen naar een nog onontdekt universum. Ondanks de grootte van de band en de soms breed uitwaaiende arrangementen blijft de aandacht voor detail in stand. Sterker nog, het is die detaillering die je laat blijven ontdekken waardoor je telkens nieuwe elementen hoort. Het wordt nooit massief maar het blijft subtiel, niet in de laatste plaats ook door het drumspel van Van der Drift dat gekenmerkt wordt door een lichtvoetige, inventieve en speelse benadering.

Luisterend naar 'New Old City' waan je je in een caleidoscopisch veelkleurig landschap met verrassende facetten. Elke compositie vormt een nieuw verhaal met als gemeenschappelijk kenmerk dat al deze verhalen nooit rechtstreeks van begin naar eind lopen maar via meanderende wendingen onverwachte zijpaden inslaan zonder dat je het spoor bijster raakt. Knap gedaan! Een ontdekking voor mij is de zang van Chelsea Foreman. Hoewel ze maar op enkele nummers zingt is haar vocale bijdrage indrukwekkend. Haar zang klinkt soepel, warm, ingetogen en tegelijk beeldend en expressief. Het is wachten op een uitgave van het Chelsea Foreman Quintet (met Van der Drift op drums)! Waar 'New Old City' al niet toe kan leiden.

Frank Huser

'New Old City', album teaser: <http://bit.ly/1YknbAl>

NEIL VAN DER DRIFT New Old City ND-Records

Bezetting:

Neil van der Drift (d),
Chelsea Foreman (voc),
Robin Rombouts (tp, bu),
David Romanello (as, ts),
Stef de Hond (p),
Lennart van Dijk (b),
Pablo Rodriguez, Lieke Daniels (v),
Yanna Pelser (av),
Joren Vennix (c).

NEW COOL COLLECTIVE & MARK REILLY The Things You Love Dox

Bezetting:

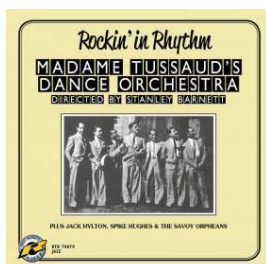
Mark Reilly (voc), Benjamin Herman (as, ts, bars, fl), David Rockefeller (tp, tb, bu), Rory Ronde (g, b), Willem Friede (Fender Rhodes, p, Vox organ), Leslie Lopez (b), Joost Kroon (d, perc), Jos de Haas (timbals, bongos, perc), Frank van Dok (conga, perc).

De New Cool Collective Big Band maakte al eens een plaat met zanger Guus Meeuwis. Geheel zonder precedent is de samenwerking van het smaldeel New Cool Collective (NCC) met vocalist Mark Reilly dus niet. Op 'The Things You Love' is NCC backing-groep van de zanger van soul-funk-jazzgroep Matt Bianco. Een kwestie van ouwe liefde roest niet? Ik denk dat hij destijds in Engeland een van de helden van leider-altsaxofonist Benjamin Herman zal zijn geweest. Speciaal voor deze ep is nieuw repertoire ontwikkeld, al staat ook de Matt Bianco-kraker 'Don't Blame It On The Girl' er op. Op de ep staan in totaal vijf nummers en bij elkaar twintig minuten muziek. Wat horen we? Letterlijk: de NCC met zanger. Beiden hadden en hebben een voorkeur voor soulvolle popjazz. De swingende machine rolt dan ook mede dankzij de vaste ritmesectie van de band en het 'catchy' blazerswerk maar door en door. Misschien kun je zeggen dat ze nu zelfs wat vloeiender spelen dan anders. Het lijkt wel of met popjazz-zanger Mark Reilly meer jazz ingebracht wordt. Anders gezegd: alsof de zang een anker is waaraan de band de meeslepende swing beter kan koppelen. Een combinatie die tijdens concerten vast een spannend en swingend geheel tevoorschijn zal toveren.

Hessel Fluitman

Bekijk deze combinatie in DWDD: <http://bit.ly/1QsbjgZ>

**MADAME TUSSAUD'S
DANCE ORCHESTRA
Rockin' in Rhythm
Retrieval Recordings**

Bezetting:

Stanley Barnett (kl, ts, v), Billy Farrell (tp)
Abe Walters (tb), Harry Constable. Laurie
Bookin (kl, s), Jack Dent (p), Albert Harris
(bjo, g), Al Foreman (b), Nat Harris (voc,
d), Phyllis Robins (voc)

**VAN BINSBERGEN PLAYSTATION
Live
Buzz**

Bezetting:

Mete Erker (ts, bkl),
Miguel Boelens (as, ss),
Morris Kliphuis (frh, tp),
Joost Buis (tb, lapsteel),
Albert Van Veenendaal (p),
Corrie Van Binsbergen (g),
Dion Nijland (b),
Yonga Sun (d).

JAZZ OP DE PLAAT

In 1802 kwam Madame Marie Tussaud vanuit Frankrijk aan in Dover en trok in Engeland rond met haar waxfiguren. Het zou tot 1884 duren eer er een vaste plek zou komen in Londen, waar de beelden in een permanente tentoonstelling terecht kwamen. In 1933 kreeg de tentoonstellingsruimte een restaurant, een dansvloer en een dansorkest onder leiding van Stanley Barnett, welbekend in de wereld van de dansorkesten. Al snel volgde een plaatopname. 'Rockin' in Rhythm' is een verzameling van 'dance-songs', de meeste van Duke Ellington.

‘ Het is swing wat de klok slaat op dit dance-album ’

De originele elpee van het Retrieval-label uit 1985 is nu opnieuw uitgebracht op cd, met dien verstande dat de cd is aangevuld met enkele nummers van andere dansorkesten. De plaat ademt de sfeer van de jaren dertig van de vorige eeuw met opnamen die ondanks hun ouderdom van uitstekende kwaliteit zijn. De eertijds enorm populaire dansorkesten met hun 'hot dance'-repertoire zijn nog steeds een lust voor het oor. Er wordt gedreven gemusiceerd en het is 'swing' wat de klok slaat!

Frank Huser

Madame Tussaud's Dance Orchestra speelt 'Stevedore Stomp': www.youtube.com/watch?v=EzMATQjWO3A

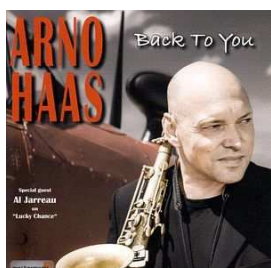
Nu haar illustere groep Corrie en de Grote Brokken definitief gestopt is, heeft gitariste Corrie van Binsbergen opnieuw een grote groep om zich heen verzameld: een 'power'-band. Haar Playstation begint op de cd 'Live' met een volle bak geluid met een Basie-achtige riff als basis. Daarover soleert hoornist Morris Kliphuis tegen de verdrukking in. In twee minuten geeft de band zo zijn visitekaartje af. Voor de 'Magic sock deel 5' heeft Van Binsbergen de muzikale openingszin van 'Allen die willen te Kaap'ren varen...' als uitgangspunt genomen. Dat motief waaiert vervolgens in de solo's alle kanten op. Ondertussen schuift er veel uitgeschreven werk onder en boven de solo's door. Een toverij waar de gitariste-componiste haar hand niet voor omdraait. De mensen in Playstation trouwens ook niet. Het tweede deel van de cd – van een ander concert – bevat meer rust. Bij een titel als 'White lines-Free way-' zou je misschien snelle notenreeksen en achtervolgingen verwachten. Maar Corrie van Binsbergen gaat daarin zelf aan de gang met trage, lange 'soundscapes' die visioenen van een zonnig en traag autoritje in de blakerende zon oproepen. 'Basil outside', geschreven door Joost Buis, is ook zijn solo-feature. In feite is het triowerk: trombone, bas, drums met hier en daar een stukje orkestrale begeleiding. Als je even niet oplet, zit je al ruimschoots in het volgende stuk, omdat de trombonist manipulerend met een plunger in zijn beker doorsoleert. Pas als Mete Erker op basklarinet het stokje overneemt, wordt duidelijk dat je in 'Als mijn hart de weg volgt' terechtgekomen bent. Gewoon blijven genieten van de vaak 'weirde' geluiden die het stuk tot een eenheid maken. 'A Flower is a Lovesome thing' van Billy Strayhorn is een buitenbeentje dat echter mooi in het geheel past. Van Binsbergen heeft een achttal eigenninnige muzikanten rond zich verzameld, die samen bijzondere muziek maken en een klinkende cd afleveren.

Hessel Fluitman

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP DE PLAAT

ARNO HAAS Back To You Mochemusic

Bezetting (o.a.):

Arno Haas (ts, ss, as),
Tom Saviano (Fender Rhodes),
Chuck Findley, Jamie Hovorka (tp),
Reggie Young (tb),
Al Jarreau, Evelyn Kallansee (voc),
Randy Waldman, Rainer Scheithauer (p),
Michael O'Neill, Ralf Gugel (g),
Alvin Mills (b),
Joel Taylor (d).

'Back To You' is het tweede album van de Duitse jazzsaxofonist Arno Haas. In Nederland niet heel bekend, maar Haas werkte samen met flinke namen als trompettist Ack van Rooyen, drummer Ricky Lawson, saxofonist James Moody en gitarist Alvin Lee. Ook op zijn nieuwe cd heeft hij een bijzondere gast: Al Jarreau. De beroemde stemtovenaar leent zijn vocalen aan het opgewekte 'Lucky chance'. 'Back To You' valt op door het hoge Amerikaanse fusingehalte. Hoofdverantwoordelijke is toetsenist, componist en producer Tom Saviano, die Haas omringt met een groep doorgewinterde sessiemuzikanten onder wie gitarist Michael O'Neill en pianist Randy Waldman. Saviano heeft geen misselijk CV met acts variërend van Earth, Wind & Fire tot Dolly Parton en van Tom Scott tot Sheena Easton. De titeltrack laat een fris en optimistisch geluid horen waarin een strakke funkbeat, vrolijke blazers en Haas' dynamische saxspel de toon zetten. Van hetzelfde kaliber zijn tracks als 'Chick flick' en 'Check yourself'. 'Mr Valerie' en 'Wake up smile' bevatten kleffe randjes, maar worden perfect uitgevoerd. Het smeùige 'Creepin' shadows' zou zomaar een verwijzing kunnen zijn naar The Crusaders. In 'When love is real' verreekt de Nederlandse Evelyn Kallansee, zangeres bij jazzfunkformatie Tristan, de muziek met haar masserende vocalen. Jazzpuristen zullen niet snel weglopen met de cleane sound van Arno Haas' muziek. Liefhebbers van flitsende funky grooves, subtiele synthesizers en aangrijpende melodieuze saxpartijen komen met de bedwelmende fusion prima aan hun trekken. Geen hoge wetenschap op dit album van Arno Haas, wel erg sympathiek en van een akelig hoog Amerikaans kwaliteitsniveau.

Serge Julien

Arno Haas live in het titelstuk van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=ozxfy1pFK0Y>

CARMEN GOMES INC.

Little Blue

Sound Liaison

(www.carmengomes.com)

Bezetting:

Carmen Gomes (voc),
Folker Tettero (el-g),
Peter Bjørnhild (b),
Bert Kamsteeg (d).

Beluister een track van de cd:

<http://bit.ly/1Ykt7cO>

Ze staat al weer een kwart eeuw op jazzpodia in binnen- en buitenland en doet dat al vele jaren met een vaste bezetting, Carmen Gomes Inc. De Amsterdamse zangeres Carmen Gomes is een vaste waarde in de vaderlandse jazzscene ondanks het feit dat ze altijd dicht tegen de blues aanschurkt en poppy liedjes schrijft en vertolkt. Gomes heeft de blues, ook als ze geen echte bluestitels zingt. Ze heeft zo'n krachtig middenregister dan ze nimmer hoeft uit te halen of forceren om diepe indruk te maken.

Komend seizoen gaan Gomes en haar mannen in een jubileumtour laten horen wat 25 jaar ervaring opdoen als musici heeft opgeleverd. Een voorproefje vormt de nieuwe cd 'Little Blue' met enkele covers (onder meer 'Holding back the years', 'Needle and the damage done' en 'Little girl blue') en eigen werk. Het is weer ingehouden intensiteit met die kenmerkende bluesy sound wat de klok slaat bij gitarist Folker Tettero, bassist Peter Bjørnhild en de nieuwe drummer Bert Kamsteeg, die we kennen van Kenturah's Kitchen.

Kamsteeg is een elegante swinger en gek op zijn brushes, ook als Tettero op overstuurde gitaar funky tekeergaat. Bjørnhild is de rots in de branding van Gomes' muziek. De man speelt geen noot te veel, maar de noten die hij plukt zijn altijd raak. De hechtheid van de band is fenomenaal. En omdat zij rondom gesteund wordt met perfect passende begeleidingspartijen kan Gomes zonder stemacrobatiek zo heerlijk 'zwart' zingen. Beschaafd maar ook altijd een beetje sexy.

Hans Invernizzi

VOGEL VERBRUGGE VERBOND**Eclipse****LopLop****Bezetting:**Marianne Verbrugge (voc),
Tjitze Vogel (b).**JAZZ OP DE PLAAT**

Het zal niet vanwege de aardige alliteratie zijn dat vocaliste Marianne Verbrugge en contrabassist Tjitze Vogel in hun gezamenlijke naam een Verbond zijn aangegaan. Nee, het is duidelijk de muziek die hen samenbindt, met een muzikale kwaliteit die er niet om liegt. De samenwerking tussen vocaliste Marianne Verbrugge en contrabassist Tjitze Vogel werd dit jaar gevierd met het uitbrengen van een vinyl single en dertien tracks die met de titel 'Eclipse' via de website van LopLop besteld kunnen worden, met werken van onder anderen Charles Mingus, Duke Ellington, Thelonious Monk, Billy Strayhorn, Jules de Corte en Boudewijn de Groot. Deze intieme setting van twee akoestische instrumenten geeft beide musici volop mogelijkheden om te improviseren en om 'het moment' te laten ontstaan. Wat dat precies is kan ik moeilijk omschrijven. Het is in ieder geval meer dan de som der delen wat zij laten horen. Fascinerende dialogen en delicate tegenstellingen die in elkaar oplossen tot harmonieuze patronen. De bas van Vogel zingt en creëert een fraai pad waarlangs Verbrugge met haar vocalen volgt maar soms ook vooruit loopt in haar improvisaties, die door Vogel weer ingenieus worden beantwoord. Zo ontstaat een sympathieke symbiose, volstrekt natuurlijk en oprecht. Communicatie pur sang!

Frank Huser**Maak hier kennis met dit duo:**<https://www.youtube.com/watch?v=L7BUpxCYoAg>**STACEY KENT****Tenderly****Sony Music**www.staceykent.com**Bezetting:**Stacey Kent (voc),
Roberto Menescal (g),
Jim Tomlinson (ts, afl),
Jeremy Brown (b).

Het kostte haar geen enkele moeite haar idool meester-gitarist Roberto Menescal over te halen mee te spelen op 'Tenderly'. Die was al lang een fan van haar. Het is dan ook geen wonder dat Stacey Kents laatste cd, vol geweldige titels uit the Great American Songbook, bol staat van de verrukkelijkste latinklanken. Menescal (1937) is nota bene een van de uitvinders van de bossa nova. De New Yorkse Stacey is hoorbaar in haar nopjes met de fantastische begeleiding van Menescal.

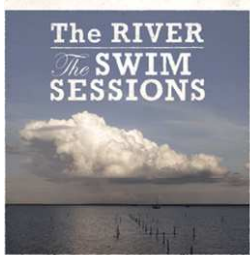
‘ **De cd roept prettige zonovergoten associaties op** ’

Veel meer ondersteuning dan één gitaar heeft Kents gevoileerde stem niet nodig, maar Jeremy Brown op contrabas en Jim Tomlinson op tenorsax en altfluit maken de sound wel fraai compleet. Menescal was vereerd te worden gevraagd voor de opnamesessies, zo blijkt uit de 'liner notes'. De wederzijdse bewondering bestond immers al jaren en de coöperatie verliep kennelijk naadloos, want de symbiose tussen stem en gitaar is verbluffend krachtig. Kent en Menescal voeren een slow dance uit waarbij ze loom om elkaar heen wervelen.

Kent beheerst, zo blijkt, behalve haar moederstaal het Portugees perfect. Luister maar naar Agarradinhos van Roberto Menescal en Rosalia De Souza. Je ziet Roberto Menescals neus bij wijze van spreken krullen. Ook de andere titels krijgen een uiterst subtiele behandeling, op het minimalistische af. Niemand speelt een noot te veel en ook Kent zingt zeer ingetogen, maar dat doet geen afbreuk aan de zeggingskracht van haar interpretaties. Tenderly roept prettige zonovergoten associaties op aan Astrud Gilberto en Stan Getz in hun beste dagen.

Hans Invernizzi**Beluister en bekijk hier de titeltrack:**<https://www.youtube.com/watch?v=ua7LXaVBA9o>

THE RIVER
The Swim Sessions
Sybil Sings

Bezetting:

Lily Kiara (voc, g),
 Julyen Hamilton (poëzie),
 Felicity Provan (tp, voc),
 Joost Buis (tb, lap steel g),
 Michael Moore (kl, bkl, as, p),
 Michael Vatcher (d, perc, voc).

JAZZ OP DE PLAAT

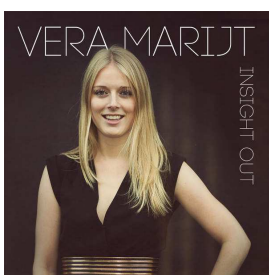
Een soirée is een beetje ouderwets begrip geworden voor een avond waarop een diversiteit aan (muzikale) uitingen wordt geboden. Toch is het een mooie karakterisering van 'The Swim Sessions', de eerste cd van The River. Er zijn (Amerikaans) folkachtige liedjes van singer-songwriter Lily Kiara, poëzie van Julyen Hamilton en improvisaties van een viertal doorgewinterde muzikanten uit de Amsterdamse scene. Die laatste (trompettiste Felicity Provan, trombonist Joost Buis, rietblazer Michael Moore en slagwerker Michael Vatcher) zijn subtiele improvisatoren die hun muziek nergens in gefreak laten ontsporen. In de liedjes van Kiara leveren zij waardevolle bijdragen met sfeerwerking en klankkleuren. Zo blaast Michael Moore in 'Fish/Quiet as water' en 'Proud/Hope' omfloerste klarinetpartijen om de zang heen en de lapsteel guitar van Joost Buis biedt country-sfeer in 'Provider'. Felicity Provan beschikt bovendien over een subtiele, onopgesmukte zangstem, die tweede stemmen kan fourneren, bijvoorbeeld in 'Proud/Hope'. Aardig is ook dat de liedjes soms tevoorschijn komen uit een improvisatie, waardoor het verwachtingspatroon van de luisteraar wordt doorbroken. De intelligente, met welluidende stem voorgedragen gedichten van de Britse danser/poëet Julyen Hamilton bieden een extra verrassingselement in het geheel. Het is daarom het beste om het album als geheel te beluisteren – voor shuffle play leent het zich niet. En ik zou me kunnen voorstellen dat verstokte improluisteraars niet op de liedjes zitten te wachten en de folkies niet blij zijn met de geïmproviseerde klanken. Wie echter een open muzikaal vizier houdt, heeft aan 'The Swim Sessions' een verrassend kleinood.

Herman te Loo

Hier zijn een paar tracks van het album te beluisteren:

<http://www.sibylsings.com/>

VERA MARIJT
Insight Out
Eigen beheer
www.veramarijt.com

Vera Marijt (p),
 Benjamin Deschamps (as),
 Mathieu McConnell-Enright,
 Steven Willem Zwanink (b),
 Louis-Vincent Hamel,
 Robbert Jan van Straalen (d).

Vera Marijt in concert:
<http://bit.ly/1NxmmiC>

Ze is pas 26 maar ze klinkt als een jazzster uit de jaren zestig. En dat is een compliment. Pianiste Vera Marijt slaagt er op haar eerste, grotendeels in Canada opgenomen cd 'Insight Out' de bebop uit de 'sixties' in al zijn glorie te laten herleven. Het mooie is ook nog eens dat ze vijf van de acht straight ahead stukken op het album zelf heeft geschreven. Die klinken echter alsof ze een halve eeuw geleden zijn gecomponeerd. Het onderscheid met de klassiekers Beautiful Love, Danny Boy en Toys is niet opvallend.

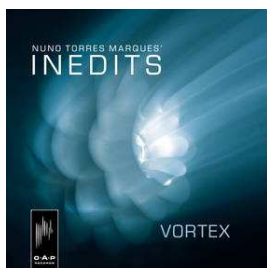
Marijt durft dus risico's te nemen en zich te meten met toetsengrootheden. Je kunt al in de eerste track vaststellen dat het technisch wel goed zit bij deze instrumentaliste, die al de nodige prijzen won en na haar opleiding aan het Haagse conservatorium naar Boston afreisde voor lessen aan het prestigieuze Berklee College of Music. Sinds vorig jaar woont en studeert Marijt in Montréal. Ze speelt in diverse bezettingen en keert gelukkig af en toe terug naar Nederland.

Vera Marijt is zo'n jazzmusicus bij wie je denkt: wat is dat makkelijk, jazz spelen. Een verraderlijke gedachte want de zelfverzekerde en bruisende manier van musiceren die kenmerkend is voor Marijt en haar combo bereik je alleen door jaren van hard werken. Maar voor de luisteraar is het prettig als jazz ongecompliceerd klinkt en je je niet hoeft te verbijten over nodeloos gefreak en hinderlijke egotripperij. Op 'Insight Out' is daar totaal geen sprake van.

Hans Invernizzi

INEDITS**Vortex**

OAP Records

Bezetting:

Nuno Torres Marques (b),
Kenny Talkowski (s, bkl, fl),
Rui Silova (g),
Sandro Savino (p, mini Korg),
Jimmi Hueting (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Inedits is de band van componist/bassist Nuno Torres Marques. Of toch niet? Natuurlijk kun je Inedits een band noemen en inderdaad van Torres Marques, die alle composities schreef. Maar Inedits is eigenlijk veel meer een vehikel, een instrument, een middel waarmee Torres Marques muzikale thema's explooreert en door improvisaties telkens opnieuw muzikale grenzen verkennt. Enerzijds is het repertoire makkelijk toegankelijk met aangename melodische structuren, anderzijds bevatten de composities bijzonder vitale bespiegelingen op ritme, dynamiek en harmonie. Het is net niet wat je denkt. En die verrassing maakt 'Vortex' een boeiende verzameling van reflecties. Binnen het domein van de jazz is er een veelheid aan zienswijzen. Inedits onderzoekt die verschillende opinies met 'Vortex'. Een plaat die je denken (en luisteren) buiten de box plaatst. 'Vortex' is inderdaad als de werveling die meer creëert dan alleen die wendingen. Het is misschien veel leuker en interessanter om te ontdekken wat die wervelingen veroorzaken. Dat is mij dunkt wat Torres Marques met Inedits doet, waartoe hij zijn metgezellen uitnodigt. Intuïtief en oprecht. 'Vortex' is een eerlijke plaat van een musicus die spelend ontdekt en dat ontdekken kenmerk van zijn spel wil laten zijn.

Frank Huser**Inedits speelt 'Wind':**

www.youtube.com/watch?v=EAJ0xvBMMV8

OGUZ BÜYÜKBERBER/TOBIAS KLEIN**Reverse Camouflage**

TryTone

Bezetting:

Oğuz Büyükberber,
Tobias Klein (kl, bkl, cbkl).

De Duits-Amsterdamse rietblazer Tobias Klein is een druk mens. De trio-cd met Goncalo Almeida en Martin van Duynhoven en de 5-cd collectie van Spinifex zijn nog amper uit, of er ligt alweer een nieuw album met zijn naam erop. Op 'Reverse Camouflage' speelt hij alleen klarinetten, samen met zijn collega Oğuz Büyükberber. Vooral op de lage bas- en contrabasklarinet tovert het tweetal een fascinerend klanklandschap tevoorschijn. Soms lijkt het daarbij of er de nodige elektronica aan te pas is gekomen, zoals in de opener 'Eptaenneadeka' of het slotstuk 'Tungsten'. Dit komt door de rijkdom aan boventonen die zo'n extreem lage klarinet produceert, en dan zeker als er twee meesters mee aan de slag gaan. Behalve over een fabelachtige instrumentbeheersing en avonturendrang beschikt het tweetal ook over een uitstekend vormgevoel en hebben ze aandacht voor de schoonheid van een goede melodie. In improvisaties als 'Pallidus' en 'Tenebricus' horen we Klein en Büyükberber melodius met elkaar in gesprek. Ze omspelen elkaar, dagen elkaar uit en brengen de luisteraar telkens naar nieuwe gezichtspunten. Daar betaalt zich het jarenlange samenspel uit, want het album is de weerslag van tien jaar duospel.

Herman te Loo**WERKING LINKS IN JAZZFLITS**

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op You Tube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw pc of laptop te downloaden. Werken de links niet op een tablet of smartphone, dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

Maak kennis met de medewerkers van Jazzflits: recensent en pianist Arne Van Coillie

<http://bit.ly/1Op7Hfb>

JAZZ OP DE PLANKEN

UITREIKING BOY EDGAR PRIJS 2015

Datum en plaats:
9 december 2015,
Bimhuis, Amsterdam.

Het is inmiddels een traditie: de winnaar van de Buma Boy Edgarprijs wordt tijdens de Jazzdag in juni bekendgemaakt. Daarna mag de winnaar een programma samenstellen rond de feitelijke uitreiking. Voor 2015 ging de prijs naar saxofoniste Tineke Postma en haar feestavond was in een uitverkocht Bimhuis. De prijs bestaat uit een plastiek van Jan Wolkers en een bedrag van €12.500. De prijs werd uitgereikt door drummer Terri Lyne Carrington en Postma nam hem zichtbaar ontroerd en heel dankbaar in ontvangst.

Het juryrapport roemt Postma wegens de 'combinatie van kosmopolitisme en Hollandse nuchterheid' en 'ze kiest haar noten zorgvuldig en heeft daarbij een bijzonder gevoel voor melodie en harmonie'. Verder: 'Ze is een uitstekende bandleider' en 'ze heeft in haar eigen groepen een ontvankelijke en natuurlijke autoriteit'. Het concert was het bewijs daarvan. Drie zorgvuldige optredens volgden, waarbij ze eerst speelde met haar kwartet, dat inmiddels al tien jaar bestaat. Nadat de band was gestart kwam ze als een echte ster het podium op en ze voegde zich soepel bij de rest. In de loop van de tijd is de groep steeds vrijer gaan spelen, met grootse ideeën maar minder ingekaderd. Dat komt ook door de alles kunnende drummer Martijn Vink, verhalen vertellende pianist Marc van Roon en de solide basis van bassist Frans van der Hoeven.

Na twee stukken vroeg Postma: "Is er nog tijd voor een snel stukje?" Het werd 'Canção de amor' Van Villa-Lobos. Tijdens dit arrangement benutte de saxofoniste alle mogelijkheden van haar instrument en ze hield zich krachtig staande voor een sterk en volumineus trio. Het tweede optreden was een duet met pianist Jasper van 't Hof. Postma noemde hem de Joe Zawinul van de lage landen. En inderdaad, Van 't Hof raakte een toets aan waardoor zijn elektronica begon te spelen. Hij liep daarna weg, terwijl hij een interessant klanklandschap liet ontwikkelen. De saxofoniste creëerde een mooi contrast met de elektronica.
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Tineke Postma met Jasper van 't Hof. (Foto: Joke Schot)

Tineke Postma met Terri Lyne Carrington. (Foto: Joke Schot)

Het duet mondde uit in spannende improviserende omzwervingen waarbij Van 't Hof een krachtig, uiterst energiek toucher had en Postma melodieuze en gevoelige was, bijna klassiek. De avond sloot af met Sonic Halo, een internationaal gezelschap dat bestaat uit Greg Osby (as,ss), Tineke Postma (as,ss), Florian Weber (p), Clemens van der Feen (b) en Terri Lyne Carrington (d). Gitarist Reinier Baas was gast. Als Osby en Postma unisono een thema bliezen, bleek hoe goed ze elkaar kennen. Osby gaf Postma vroeger les, maar zei tussendoor dat hij nu háár leerling is. Hij kreeg de microfoon van Postma om het volgende stuk aan te kondigen, maar hij maakte van de gelegenheid om haar een groot compliment te geven. Dit collectief speelde op hoog niveau waarbij Reinier Baas het klankpallet kleurrijk aanvulde en soms een heerlijke dwarsligger was. Bassist Clemens van der Feen opereerde heel sterk en soepel en hij had een prachtige klank. Alsof hij extra dikke snaren had gemonteerd. Opvallend was dat Tineke Postma elk stuk door een bandlid solo liet openen. Over natuurlijk leiderschap gesproken...

Peter J. Korten (meer foto's op pagina 22)

JASPER BLOM QUARTET
BERT JORIS
Polyfonie van de Lage Landen

Bezetting:

Jasper Blom (ts),
 Bert Joris (tp),
 Jesse van Ruller (g),
 Frans van der Hoeven (b),
 Martijn Vink (d).

Datum en plaats:

4 december 2015,
 Paradox, Tilburg.

V.l.n.r: Martijn Vink,
 Frans van der Hoeven,
 Jasper Blom,
 Bert Joris en
 Jesse van Ruller.
 (Foto: Tom Beetz)

JAZZ OP DE PLANKEN

Het optreden van het Jasper Blom kwartet met de Belgische trompettist Bert Joris werd mede mogelijk gemaakt door Beste Buren, de organisatie die van 2015 het jaar maakte waarin de Vlaams-Nederlandse creativiteit en culturele samenwerking wordt gevierd. Dit project, dat drie dagen eerder in Antwerpen van start ging, begon in Paradox met een uitgebreide Nederlands tournee die in mei 2016 zijn eindpunt zal bereiken in het Amsterdamse Bimhuis met een live cd-opname. In Paradox waren we de snuffelfase al voorbij en werd voorzichtig onderzocht waar de grenzen van deze groep liggen. Het materiaal dat Blom heeft geschreven is prachtig en houdt een uitdaging in waarvan de indruk wordt gewekt dat er nog meer in zit dan nu al naar boven kwam. Niet dat de groep rammelde of onzeker was, verre van dat, maar een beetje voorzichtig was het soms nog wel, zeker bij Bert Joris, die nog vrijer met de muziek kan omgaan dan deze avond werd getoond.

Blom heeft zich voor dit project laten inspireren door vrijwel onbekende Franse en Italiaanse componisten uit de Middeleeuwen, zoals de grondlegger van de muzieknootatie Guido van Arezzo, of door andere Middeleeuwse kunst zoals het beroemde tapijt 'The lady and the unicorn' uit het Parijse Musée National du Moyen Âge. Bloms interpretatie staat ver van de oorspronkelijke religieuze betekenis of de Middeleeuwse kroegmuziek, maar is juist stevig verankerd in de improvisatiemuziek van nu, weliswaar soms uitgeschreven met weinig improvisatieruimte, dan weer met veel vrije improvisatie, die desalniettemin werd ingebed in het akkoordenschema. Dankzij Joris en ook Jesse van Ruller werd een aparte klankkleur opgeroepen die een ander gevoel oproept dan het traditionele tenor-trompet kwintetgeluid. Opvallend sterk zorgt Van der Hoeven voor de brede basis en speelt Martijn Vink zo melodius op zijn drumstel dat je er de zware linkerhandakkoorden van een pianist in zou kunnen herkennen. De nieuwe thema's werden afgewisseld met ouder werk van Blom, waarbij Joris zich regelmatig terugtrok en het kwartet dan iets basaler de nadruk legde op swing. De core business van het kwartet met Joris lag meer op melodius, ingetogen en mooi, al bewees het in het laatste nummer voor de toegift 'The least to worry' dat het in een supersnel en springerig tempo ook het beeld kon oproepen van een totale verkeerschaos tijdens de spits. **Tom Beetz**

JAZZ OP DE PLANKEN

JOSEPH BOWIE TRIO Nacht van de Jazz

Bezetting:

Joseph Bowie (tb),
Bert van Erk (b),
Jeroen van Olphen (d).

Datum en plaats:

28 november 2015,
Café Alto, Groningen.

Joseph Bowie zocht het in zijn solo's in funky 'riffs'.
(Foto: Willem Schwertmann)

Er raasde een zware storm boven Nederland tijdens de eerste Nacht van de Jazz. Niettemin wisten mensen door het hele land de weg te vinden naar de jazzpodia. Het Groningse jazzcafé Alto vulde zich deze keer niet alleen met het gebruikelijke jazzpubliek, maar ook met 'die-hard' funksters. Niet verrassend, want trombonist Joseph Bowie stond er op het podium.

De jongere broer van Lester opende met 'Afro blue' waarin hij de versie van zanger Gregory Porter op de recente gelijknamige plaat van pianist Harold Mabern ver oversteeg. Daarna was het voornamelijk funk wat de klok sloeg, waarbij de funky vakman de hoogtijdagen van zijn in 1978 opgerichte band Defunkt regelmatig liet herleven. Alles werd overgoten met een dikke laag onvervalst enthousiasme. De onbegrensde inzet sloeg al snel over op het publiek. Dat sloeg spontaan aan het dansen en nam regelmatig het podium van Bowie over. De trombonist vond het prachtig. Bowie wijdde zich nauwelijks aan lange melodische solo's, maar zocht het eerder in funky 'riffs'. Drummer Jeroen van Olphen kleurde die 'riffs' schitterend in. En Bert van Erk liet zien dat je zelfs op een contrabas kunt funken!

Het publiek kon blijven genieten van Swingmaster Sem van Gelder, die plaatjes draaide op de after-party. Ondanks het slechte weer was Alto toetaal uitverkocht. Ruim dertig mensen moest de toegang geweigerd worden. Van mij mogen er nog vele Nachten van de Jazz volgen.

Bart Hollebrandse

Swingmaster Sem van Gelder draaide na afloop plaatjes.
(Foto: Willem Schwertmann)

Door de grote belangstelling was het manoeuvreren op de vierkante centimeter in Groningen. (Foto: Willem Schwertmann)

JAZZ OP DE PLANKEN

GOOISCHE COMPAGNIE Afscheid Cees Schrama

Datum en plaats:

25 november 2015,
Nick Vollebregt Jazz Café, Laren.

In het najaar van 1975 werd de Gooische Compagnie opgericht. Op 23 november van dat jaar, trad dit hobby-orkest live voor het voetlicht in het succesvolle radioprogramma Sesjun van de TROS. Dick de Winter, bedenker en producer van Sesjun, en tevens drummer, vond dat programmamakers en presentatoren met een achtergrond als musicus, zelf moesten voelen hoe het is om live op te treden.

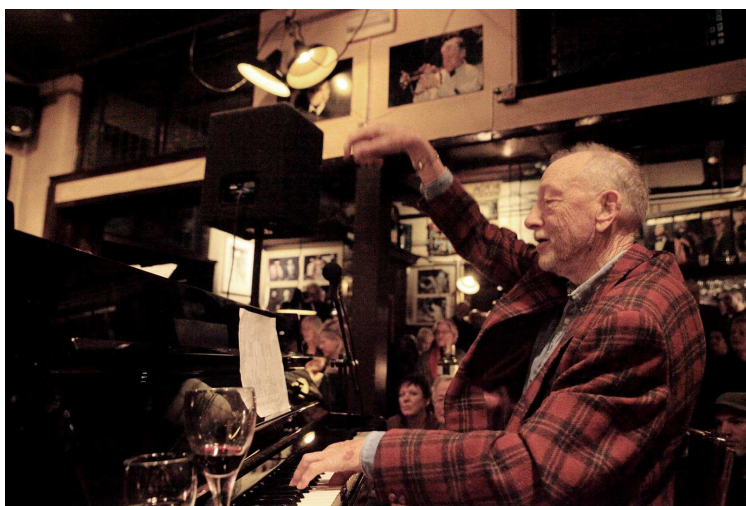
Cees Schrama (1936) was de presentator van Sesjun tussen 1973 en 2004. Kort na de oprichting van de Gooise Compagnie werd hij pianist en leider van het gezelschap. Na 39 jaar vond hij het tijd om het stokje over te geven. Hugh den Ouden, die in de jaren tachtig als trompettist aan het orkest was verbonden, gaat zijn plaats achter de toetsen overnemen.

Concerten van alle belangrijke nationale en internationale jazzmusici werden live op de radio uitgezonden vanuit Nick Vollebregt Jazz Café in Laren, Noord-Holland. Net zoals in veel andere landen heeft Nederland een lange traditie van radioprogramma's waarin live jazz werd gespeeld. De reputatie van Sesjun was bekend tot in Amerika en Australië.

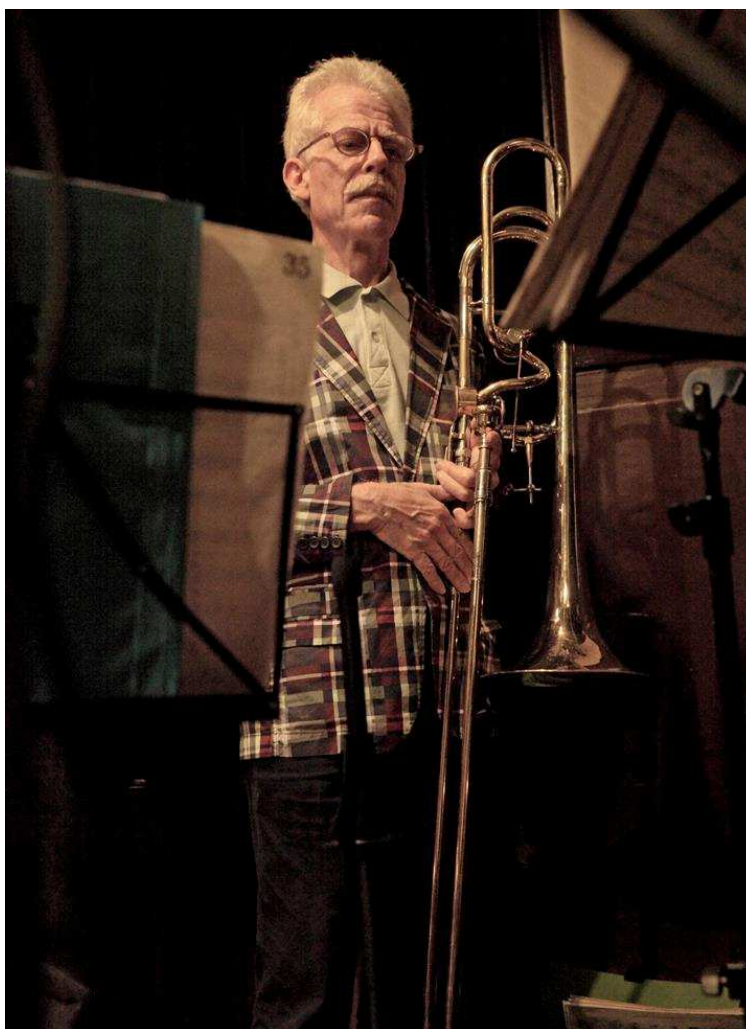
Net zoals in het haar roemruchte verleden, was Nick Vollebregt Jazz Café ook op deze avond afgeladen vol. Vele vrienden en bekenden kwamen kijken naar de Gooische Compagnie, die voor de laatste keer speelde onder de bezielende leiding van Cees Schrama.

Het concert was laagdrempelig. De lat lag niet te hoog. Sfeervol en avondvullend was dit jubileumconcert beslist wel. Er werd verdienstelijk gespeeld. Het repertoire bestond uit dixieland, swing, bop en meer hedendaagse funk-en rock-jazz, met arrangementen van oudgedienden Jerry van Rooyen, Cees Smal en John Clayton. Zangeres Marjoleine Leene, recentelijk aangetrokken als nieuw lid van het orkest, maakte deze avond haar opwachting. Haar vocalen gaven veel warmte en kleur aan het concert. Cees Schrama kon zich nog eens uitle-

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Cees Schrama en Erik van Lier (onder). (Foto's: Joke Schot)

ven als presentator en bestookte zijn gehoor met vele herinneringen en anekdotes. Hij bracht Meta de Vries in herinnering. Zij was jarenlang als zangeres aan de Gooische Compagnie verbonden. Haar dochters speelden pal voor het swingende orkest op de vloer, of assisteerden met percussie op cabassa en tamboerijn.

Roland Huguenin

JAZZ OP DE PLANKEN

YAMANDU COSTA

Datum en plaats:

22 november 2015,
Blue Note, Conservatorium Amsterdam.

In Brazilië is hij een gevierd gitarist en componist. In Nederland is Yamandu Costa een goed bewaard geheim. Hij is hier vrij onbekend en niet zo vaak te bewonderen. Het selecte gezelschap dat aanwezig was in de uitverkochte Blue Note zaal, wist heel goed wat hem zo bijzonder maakt. De gitaarvirtuoos gaf een exclusief concert in het Conservatorium van Amsterdam.

Costa kijkt met schalkse pretogen als hij de zaal inloopt. Glimlachend buigt hij, zijn gitaar losjes in zijn hand. Ontspannen neemt hij plaats op een rechte stoel en zet zijn in espadrilles gestoken voeten op een bankje. Het publiek houdt de adem in. Hij neemt de 7-snarige gitaar in zijn handen en speelt à la minute zijn eerste loepzuivere frasen. Je ogen worden automatisch naar zijn handen getrokken. Wat je hoort, stemt niet overeen met wat je ziet. Met een rust alsof hij bij een kampvuur zit, speelt Costa een melodie die is ingebed in complexe harmonische structuren en ritmische contrasten.

Yamandu Costa is een buitengewoon getalenteerd musicus. Wereldwijd wordt hij bewonderd door muzikanten die zich laten inspireren door zijn arrangementen en zijn manier van spelen. Op geheel eigen wijze interpreteert hij de klassieke en populaire muziek van Braziliaanse meesters als Baden Powell en Antonio Carlos Jobim. Stijlen uit het zuiden van Brazilië, Uruguay en Argentinië en invloeden van meesters als Lucio Yanél en Astor Piazzolla, zijn niet uit zijn werk weg te denken. Ook zijn er invloeden uit de Caraïben en van dixieland in zijn muziek aanwezig. Costa deinst nergens voor terug. Moeiteloos verweeft hij akkoorden in zijn stukken waar menig jazzgitarist zich de vingers bij aflikt. In de muziekdocumentaire *Brasileirinho* (2005) van Mika Kaurismäki, over de Braziliaanse choro in Rio de Janeiro, vertelt Yamandu Costa over zijn muzikale erfenis. [...] "Een familie van spontane muzikanten, barstend van leven en talent. Mijn moeder van Italiaanse afkomst, mijn vader, Braziliaan, zijn geëngageerd in de cultuur dankzij het toeval, ...[vervolg in de rechterkolom](#)

Yamandu Costa. (Foto: Joke Schot)

het talent. Uit dat huwelijk ben ik geboren. Ik ademde muziek. Muziek doet me goed, maakt me gelukkig. Door dat huwelijk ben ik gek op geluid, op muziek, die manier van voelen, dat onbestaande woord, die onbestaande kleur. Ik maak deel uit van dat gevoel. Dat is wat ik zoek in mijn muziek." Over zijn instrument zegt hij: [...] "De 7-snarige gitaar is een heel orkest, een orkestrale gitaar. Een intelligente gitaar die naar intelligentie snakt. Een gitaar die niet blind speelt, die geen zekerheid biedt. Het is een instrument dat ideeën aanreikt."

Vol overgave speelde Costa vijf kwartier aaneengesloten door en gaf het beste van zichzelf. In zijn spel bracht hij alle facetten uit de Braziliaanse muziek bijeen en maakte die tot een ongekende beleving. Hij speelde composities van zichzelf en van onder anderen Pixinguinha, Tom Jobim en Baden Powell, de grote meesters uit het (nabije) verleden.

Costa is een onwaarschijnlijk complete gitarist. Hij heeft alle facetten van zijn instrument verkend. Moeiteloos combineert hij de mogelijkheden van de gitaar in zijn spel. De gitaar lijkt voor Costa geen geheimen meer te hebben. Eerder is de vraag aan de orde welke onbekende ideeën er nog in hemzelf verscholen liggen. Allerm minst leidt de 'extreme' muzikaliteit van Costa tot een uitspatting van virtuositeit. Zijn spel ademt juist eenvoud en kleur. De melodieën die Costa op zijn snaren tokkelt, resoneren als een menselijke stem. Daarbij aangetekend dat het belcanto ook een manier van zingen is. Costa is op zijn best wanneer hij zijn gitaar teder als een wiegeliiedje laat mijmeren.

Naast expressie is in de muziek ook lichaamstaal een graadmeter voor inspiratie. Alert en geconcentreerd werkte Yamandu zich in het zweet. Hij was bekaf na zijn marathon.

Naar Braziliaans gebruik eindigde het concert met een sing-along. Blij en geïnspireerd keerde iedereen huiswaarts.

Het concert van Yamandu Costa is het eerste in de serie Viva Brasil Concerts. Een aanvulling op het jaarlijks terugkerende Viva Brasil Festival. In de aanloop naar de Olympische Spelen in Brazilië in 2016, organiseert Viva Brasil nu ook een serie concerten van Braziliaanse grootmeesters en talenten. Deze serie wordt gespreid over 2016. Viva Brasil, opgericht in 1994, heeft zich ontwikkeld tot een platform voor Braziliaanse cultuur in Nederland.

Roland Huguenin

JAZZ CENTER TOP 2015

De beste tien cd's (nieuw en reissues) van 2015 volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax, de eigenaren van platenzaak JazzCenter, Den Haag.

Nieuw

- 1 **Emil Brandqvist**
Sea Scapes (Skip)
- 2 **Ivo Neame**
Strata (Whirlwind)
- 3 **Anouar Brahem**
Souvenance (ECM)
- 4 **Verner Pohjola**
Bullhorn (Edition)
- 5 **Vijay Iyer**
Break Stuff (ECM)
- 6 **Snarky Puppy**
Silva (Impulse)
- 7 **Chris Lightcap**
Epicenter (Clean Feed)
- 8 **Justin Kauflin**
Dedication (Jazz Village)
- 9 **Bad Plus Joshua Redman**
(Nonesuch)
- 10 **Yuri Honing**
Desire (Challenge Records)

Reissues

- 1 **Michael Brecker**
Live in Helsinki 1995 (Membran)
- 2 **Lyle Mays**
Ludwigsburg Concert 1993
(Jazz Haus)
- 3 **Weather Report**
Legendary Live Tapes 1978-1981
(Sony Music)
- 4 **Sonny Rollins & Don Cherry**
Complete Live At The Village Gate
1962 (Solar)
- 5 **Erroll Garner**
Complete Concert By The Sea (Sony)
- 6 **John Abercrombie**
First Quartet (ECM)
- 7 **Miles Davis**
At Newport 1955-1975 (Sony Music)
- 8 **Complete Bee Hive Sessions**
(Mosaic Records)
- 9 **Sony Music Jazz Collection 1000**
(Sony Music Entertainment Japan)
Japanse reissue-serie met hoogtepunten uit de rijke catalogus van RCA en Columbia. Veel is niet eerder op cd uitgebracht en wordt met origineel elpee-artwork uitgegeven.
- 10 **Xanadu reissue-serie**
(Elemental Music)
Serie uit de VS met heruitgaven van het Xanadu-label van Don Schlitten. Ook hier weer vele titels die nooit eerder (of louter obscuur Japans) op cd zijn uitgegeven.

Te bestellen via: <http://www.jazzcenter.nl>.

De medewerkers van **Jazzflits** wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 2016.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 3 december 2015

Kaja Draksler, hier in oktober 2014 in het Bimhuis, staat in de Europe Media Chart met de cd 'This Love'. (Foto: Joke Schot)

Axel Stinshoff, Jazzthing (Germany):

Michael Wollny
Nachtfahrten (ACT)

Madli-Liis Parts, Muusika (Estonia):

Jen Shyu & Jade Tongue
Sounds And Cries of the World (Pi Recordings)

Paweł Brodowski, Jazz Forum (Poland):

Adam Pierończyk – Miroslav Vitous
Wings (For Tune 0084 - 054)

Mike Flynn, Jazzwise (UK):

Malija
The Day I Had Everything (Edition Records)

Anna Filipieva, Jazz.Ru (Russia):

Misha Tsiganov
Slavonic Roots (ArtBeat Music)

**Christine Stephan, Jazzthetik (Germany),
Jan Granlie, Salt Peanuts (Norway):**

Marc Ribot The Young Philadelphians
Live In Tokyo (Enja/Yellow Bird)

Henning Bolte, Jazzism:

Lisbeth Quartett
Lisbeth Live (Traumton)

Patrik Sandberg, Orkester Journalen (Sweden):

Weather Report
The Legendary Live Tapes: 1978-1981 (Sony Music)

Cim Meyer, Jazz Special (Denmark):

Allison Au Quartet
The Sky Was Pale Blue, Then Grey

Lars Mossefinn, Dag & Tid (Norway):

Heidi Skjerve
Jazz frå skogom (ØRA fonogram)

Luca Vitali, Giornale della Musica (Italy):

Kaja Draksler/Susana Santos Silva
This Love (Clean Feed)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network.

Maak kennis met de medewerkers van Jazzflits:

recensent en saxofonist Jorre Reynders

<https://www.youtube.com/watch?v=I5Ez7AdWNcQ>

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

OSCAR PETTIFORD

Discoveries

Savoy

Tijdens een uitverkoop ergens rond 1990 vond ik bij V&D eens een langspeler zonder hoes van Oscar Pettiford (OP). Voor een knaak mocht ik die verweesde plaat meenemen. Voor dat geld een plaat van de befaamde bassist, dat was wel een felicitatie waard! Verder dan de informatie op de labels kwam ik toen niet. Later ontdekte ik dat de New Yorkse liefhebber en radiomaker Phil Schaap de stukken van verschillende sessies uit de periode 1952 – 1957 had ontdekt in de kluizen van Savoy. Hij zette die in 1987 alsnog op de plaat onder de naam 'Discoveries'. In een sessie uit 1952 speelt OP op cello en wordt hij begeleid door collega-bassist Charles Mingus en de heren Billy Taylor en Charlie Smith op piano respectievelijk drums. De sessie beslaat het leeuwendeel van de elpee met de eerste vier stukken van kant A en de laatste drie van kant B (tweede 'takes' van die sessie). Van een bassist mocht ik tijdens een gesprek tussen musici - waar ik met mijn grote neus bij stond - begrijpen dat Pettiford zijn cello als een bas had gestemd. De cello klinkt inderdaad als een hoge bas. Toch was hij de man die de cello als solo-instrument in de jazz inburgerde. Op 'Discoveries' staan ook twee stukken met de Nederlandse accordeonist Matt Mathews uit juli 1956. En verder is het album gevuld met triostukken en een jamsessie. Volgens een Italiaanse Wikipedia-pagina speelt pianist Eddie Costa op een nummer mee en collega Hank Jones op drie. Hoewel ik eigenlijk een hekel aan verzamelplaten heb, zet ik dat vooroordeel voor deze elpee met liefde opzij. Ik haalde 'Discoveries' een tijdje geleden tevoorschijn voor mijn bespreking van een recente Sonorama-uitgave van Oscar Pettiford (zie de vorige Jazzflits). Sindsdien is deze elpee echter niet meer van mijn platenspeler verdwenen!

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

INGEZONDEN

The 52nd Street Quintet

In mei wijdde Jazzflits een artikel aan het overlijden van producent en impresario John Vis. Vis speelde na de oorlog in The 52nd Street Quintet op tenorsax, samen met onder anderen Neddy Elstak op trompet en Cees Hundepool op bas. Het kwintet speelde bopnummers. Bassist Hundepool (86) kwam het artikel recentelijk onder ogen. Het riep bij hem een aantal herinneringen op:

"Ik herinner mij nog dat Django Reinhard er in 1948 voor zorgde dat wij een tournee voor de Amerikaanse troepen door Duitsland konden maken. Als gast van J. J. Johnson was ik in New York aanwezig bij de uitvaartdienst van Charley Parker. John Vis was Parkers vaste begeleider in Parijs op verzoek van de organisatie van het jazzfestival aldaar in 1947. Het was aan Vis om hem op tijd op het podium te krijgen. Evenals Vis kwam ik in het platen-circuit terecht, bij Bovema was ik de opvolger van Pete Felleman als Capitol-labelchef. John Vis en ondergetekende zijn jaren bevriend gebleven."

C.G. Hundepool
Amersfoort

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

JAZZBULLETIN 97

Nummer 97 van **Jazzbulletin**, het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief is uit. Op de voorpagina prijkt Count Basie. Binnenin wordt uitgebreid aandacht besteed aan twee cd's met Nederlandse live-opnamen van hem, die recentelijk verschenen. Verder: Herman te Loo over 40 jaar workshops van Arnold Dooyeweerd; Eduard Ninck Blok over Bix, Chet en Tom; een kijkje bij verzamelaar Jack Hoogman en interviews met Gideon Tazelaar en Greetje Bijma.

Meer info: <http://www.jazzarchief.nl/jazzbulletin/>

JAZZMOZAIEK 2015/4

Jazzmozaiek nummer 4 van 2015 is verschenen. Met onder meer interviews met Stijn Cools (de componist als architect), Pedro Costa (over 15 jaar Clean Feed) en Paul Van Gysegem. Verder een artikel over het Brel-project van het Brussels Jazz Orchestra en David Linx. Uiteraard zijn er ook weer enkele pagina's met cd-recensies. Jazzlezer Bert Vuijsje richt deze keer zijn pijlen op Chet Baker.

Meer info: <http://www.jazzmozaiek.be>

VARIA

Documentaire The Jazz Loft vertoond op komende IFFR

Tijdens het komend Internationaal Filmfestival Rotterdam (IFFR) wordt de documentaire 'The Jazz Loft According to W. Eugene Smith' van regisseur Sara Fishko vertoond. Tussen 1957 en 1965 bezochten tientallen jazzmuzikanten de Jazz Loft op Sixth Avenue in New York, pal naast de woonruimte van voormalig fotograaf van LIFE-magazine W. Eugene Smith. Smith nam hun muziek op en fotografeerde de beroemde bezoekers, van Monk tot kunstenaar Salvador Dali. Zijn archief bestaat uit vierduizend uur audiotape en zo'n 40.000 foto's uit de Jazz Loft. Het IFFR wordt van 27 januari tot en met 7 februari gehouden. Wanneer de documentaire precies wordt vertoond is nog niet bekend.

Meer informatie over de film is te vinden op <https://www.youtube.com/watch?v=YXT6W08j7VU>.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 14 december 2015

1 Houston Person

Something Personal (HighNote)

2 Kenny Burrell

The Road To Love (HighNote)

3 Cory Weeds & Jeff Hamilton Trio

This Happy Madness (Cellar Live)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

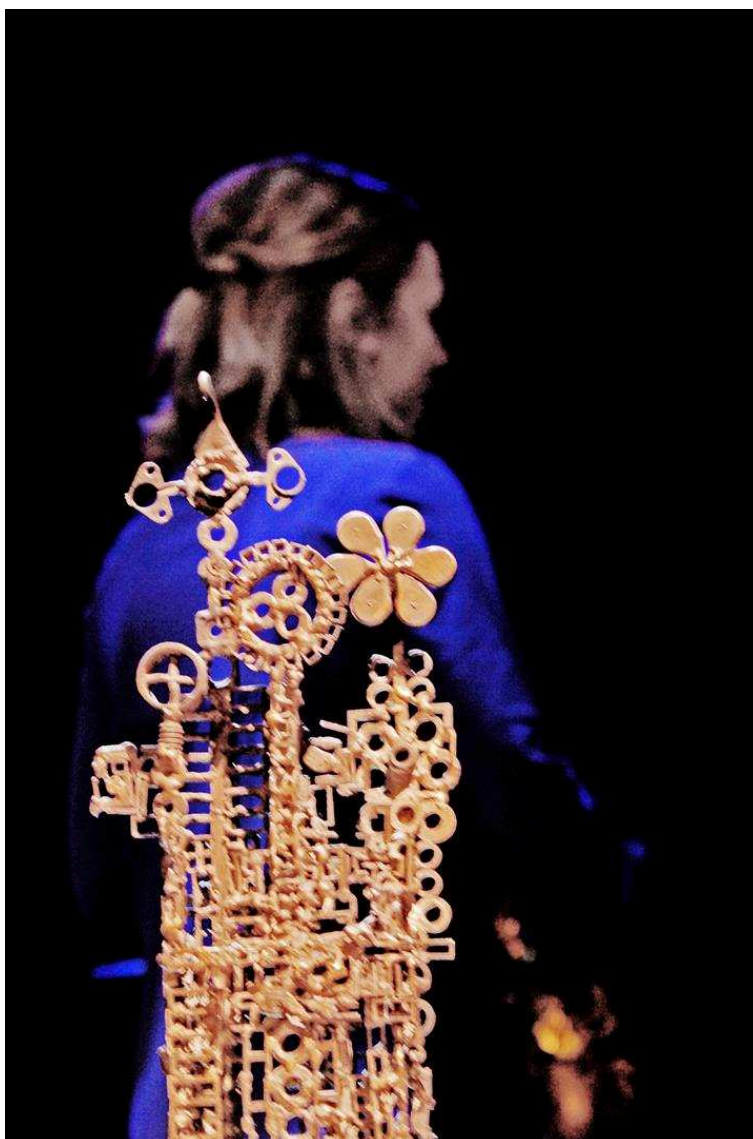
COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Mike del Ferro, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan

• **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ IN BEELD

De laatste foto dit jaar in Jazzflits: de Boy Edgar Prijs van Tineke Postma. (Foto: Joke Schot)

LAATSTE NIEUWS

Bob Mintzer chefdirigent WDR Big Band

Saxofonist Bob Mintzer is vanaf midden volgend jaar de nieuwe chefdirigent van de WDR Big Band. Hij heeft voor twee jaar getekend. Vince Mendoza, oud-chefdirigent van het Metropole Orkest, is in het seizoen 2016-2017 'composer in residence'. "Ich freue mich sehr über den doppelten Paukenschlag für die Musiker in der Band und die vielen Fans unseres herausragenden Big Band-Sounds", aldus WDR-directeur Valerie Weber. Mintzer stond in de afgelopen dertig jaar al regelmatig als gast op de bok bij de bigband. Ook speelde het orkest regelmatig stukken van hem. Mintzer volgt Richard De Rosa op.

Benefietconcert Jazz Archief levert 15.000 euro op

Het benefietconcert voor het Nederlandse Jazz Archief op 13 december in het Bimhuis te Amsterdam, heeft 15.000 euro opgeleverd. Dat maakte directeur Paul Gompes een dag later bekend: "Dit is een uitstekend resultaat en een ware stimulans voor onze organisatie."

Tineke Postma met onder anderen saxofonist Greg Osby, drummer Terri Lyne Carrington en gitarist Reinier Baas. (Foto: Joke Schot)

Tineke Postma met haar eigen kwartet. (Foto: Joke Schot)